AFACAN

YEDİGÜNDE BİR BAŞBAŞA

ÜLKÜ BASIM EVİ
İSTANBUL - CAĞALOĞLU
No 40

Sevgili Afacan Kardeşler :

Bugün, Büyük Günlerdendir

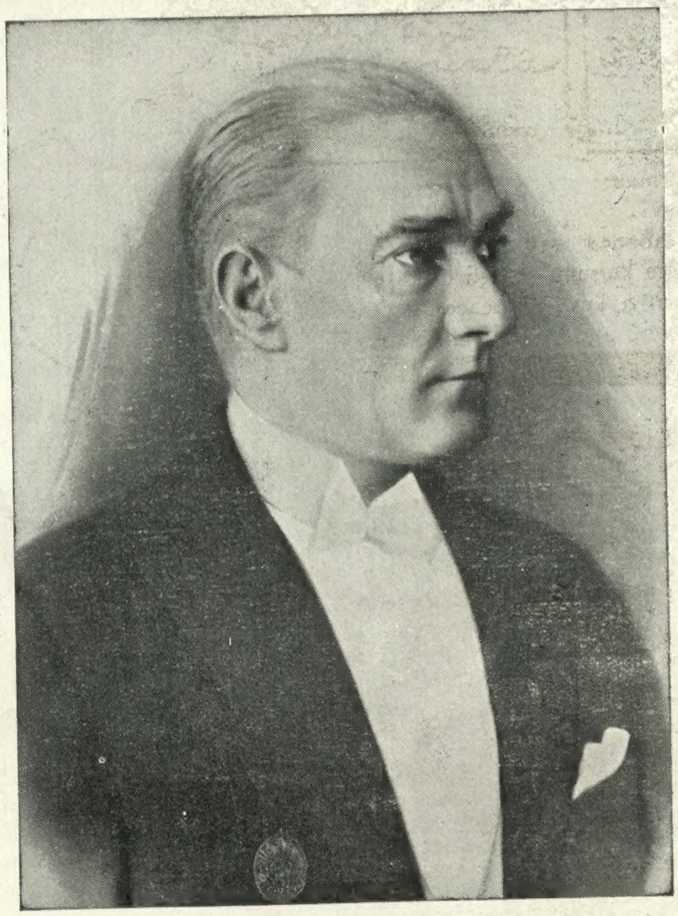

Büyük Önderimiz Atatürk

Bugün evinizden çıktığınız zaman her yerde bir bayram güzelliği görünce şaşırdınız. Her yapının üstünde asılan bayraklar içinize bir sevinç verdi. Afacanın ve Çocuk Sesinin bu mutlu gün uğruna 4 büyük sahifelik eklenti ile fevkalâde bir sayı çıkardığını kıvançla gördünüz..

Belki duydunuz, belki duymadınız, belki de:

— Ne var böyle? diyorsunuz.

— Ne mi var?..

Bugün Büyük Önder, yüce Başkan Atatürk'ün başbuğu bulunduğu Halk partisinin dördüncü kurultayı, Ankarada Kamutay kurağında toplanıyor da ondan?

Ülkemizde bugünkü devrimleri yaratan:

CUMHURİYET HALK PARTİSİ

dir.

Partinin ilk toplanışı, 1919 yılında eylûlün 4 üncü günü, Sivasta olmuştu. O zaman adı (Müdafaai hukuku millî cemiyeti) yani (Ulusal hakları koruma) kurumu idi.

Büyük Önder İstiklâl savaşını kazandıktan sonra memleketi yer yer dolaştı, halkın dertlerini dinledi. Yeni bir program hazırladı ve 1923 İkinciteşrininde partisine (CUMHURİYET HALK PARTİSİ) adını koydu. Demekki halk partisi Sivastaki partinin devamıdır. Ayrı bir parti değildir. Atatürk o ay ikinci kurultayı topladı. 1931 de üçüncü kurultay toplandı, bugün de Cumhuriyet Halk partisinin dördüncü kurultayı toplanmaktadır.

Kardeşlerim,

Cumhuriyet Halk Partisi nasıl büyüdü, nasıl ilerledi, ülkede neler yaptı?. Bunu fevkalâde eklenti sayımızda okuyunuz. Bugün yeni yeni kararlar verecek olan Halk Partisinin büyük Öderine, sevili babamız Atatürk'e binlerce saygı, binlerce esen!...

AFACAN

Türk istiklâl ve inkılâbı savaşında büyük tarihler

19 Mayıs 1919 Atatürk'ün Samsuna çıkışı.

4 Eylûl 1919 Sivas kongresi.

27 Birincikânun 1919 Atatürk'ün Ankaraya gelişi.

16 Mart 1920 İstanbulun İngiliz, Fransız, İtalyan askerileri tarafından işgali.

23 Nisan 1920 İlk Kamutayın açılışı.

9 İkincikânun 1920 Birinci İnönü savaşı.

30 Mart 1921 İkinci İnönü savaşı.

5 — Ağustos 1921 Atatürk Baş Komutan oldu.

26 Ağustos 1922 Büyük taarruz.

29 Teşrinievvel 1923 Cumhuriyetin ilânı.

15 Teşrinievvel 1927 Halk partisi ikinci kurultayı.

10 Mayıs 1931 Halk Partisi üçüncü kurultayı.

387

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN —

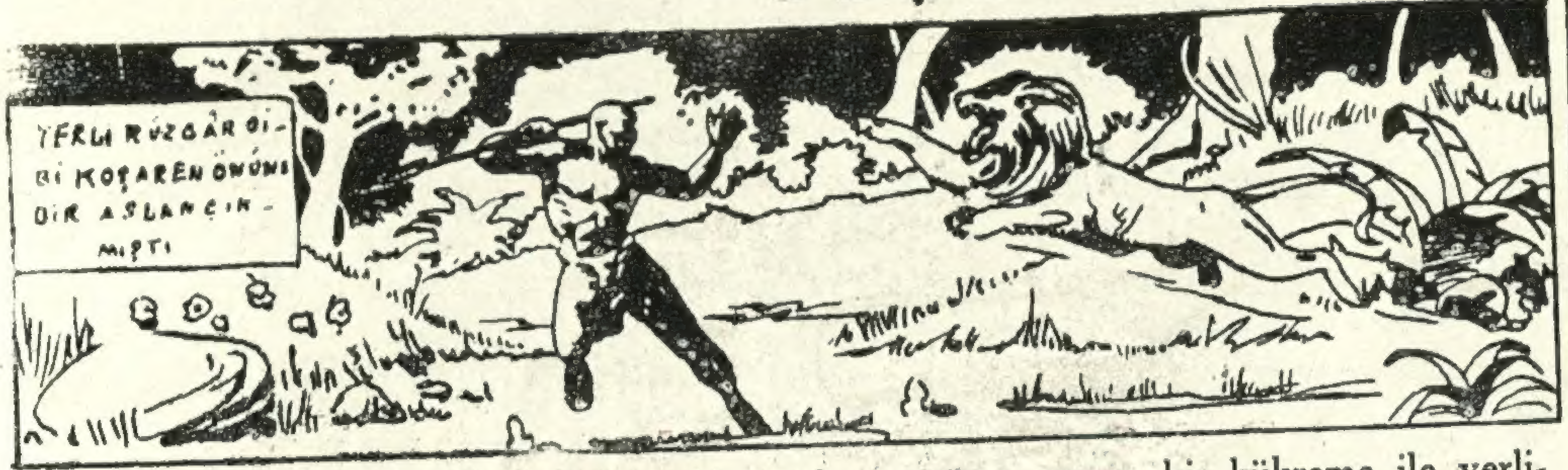

207 — Yerli adam elindeki mızrakla gerçekten ormanlık içinde rüzgâr gibi koşuyordu. Fakat Bay Tekinle Red onu gözden kaçırmıyorlardı. Birdenbire ne oldise oldu, yerlinin önüne çıkan bir arslan ormanı sarsan bir kükreme ile yerlinin üstüne atıldı. Adam bir kez şaşırdı. Kollarını havaya açarak sıçradı. Fakat mızrağını kullanmağa vakit bulamadı.. Aslan bir ok gibi fırlamıştı.

208 — Bay Tekin de hemen karabinesine el atıp arslana ateş etmek istedi. Fakat karabine ağacın kalın köklü dallarına sarılarak dolaşmış işi bozmuştu. Kaybedecek vakit yoktu.

209 — Aslanı hemen öldürmek ve yerliyi diri diri yakalamak gerekti. Karabine ile uğraşmanın vakit geçireceğini anlıyan Bay Tekinin aklına arka cebindeki tabancası geldi. Hemen onu çekerek arslana ateş etti.

210 — Ormanı:

— Graavvv!..

Diye bir tabanca sesi sarstı. Aslan tam yüreğinden kurşunu yemişti Fakat bu sırada da yerliyi kuvvetli pençesile yere yuvarlamış ve bir anda ciğerlerini sökmüştü. Aslan da havada şahlanarak tabanca sesinden sonra ormanı sarsan bir haykırışla yerlere yuvarlandı, bu ne güzel bir tesadüf olmuştu. Şimdi iki avcı da her şeyi öğreneceklerdi.

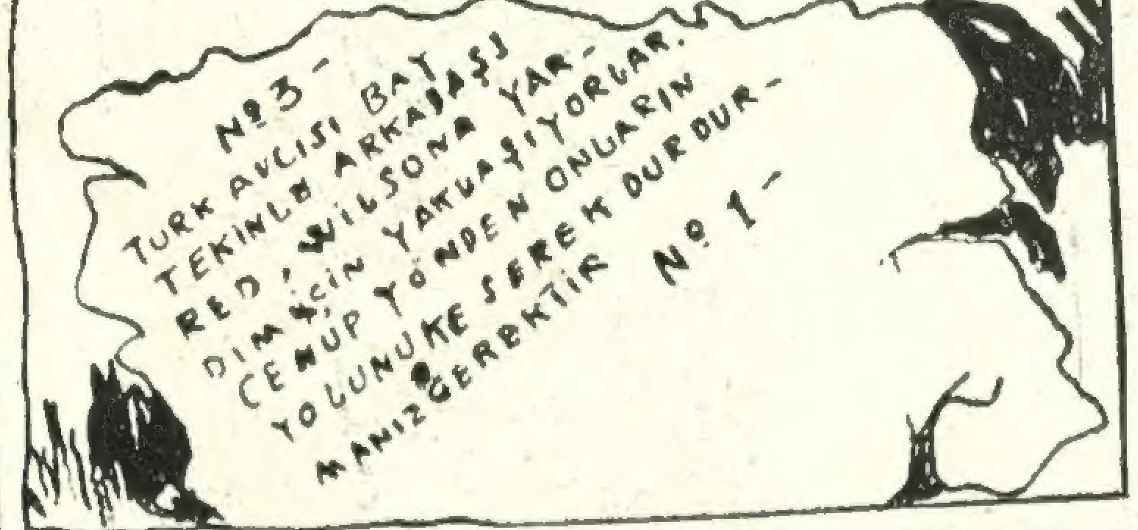

211 — Bay Tekinle Red hemen yerlinin yanına koştular. Bay Tekin elini yerlinin cesedine sürterek onu dürttü.. Adam kendinden geçmişti. Genç avcı:

— Ne yazık! dedi, baygın!.. Ağzından şimdi bir lâf alamıyacağız. Fakat bakalım, o adamın kendisine verdiği kâğıdı üstünde bulabilecek miyiz?. Hemen aramaya başladı. Red:

— Çok iyi, ara.. ara.. dedi. Az sonra belki de ağzından birkaç söz de öğreniriz. Bay Tekin yerlinin kuşağından yazılan bir mektubu çıkardı. İki arkadaş heyecanla mektubu açtılar.

212 — Kâğıdda şunlar yazılı idi:

— *No. 3 Türk avcısı Bay Tekinle arkadaşı Red Wilsona yardım etmek için yaklaşıyorlar. Cenup yönden onların yolunu keserek kendilerini durdurmanız gerektir.*

213 — Red, Bay Tekine: «Bu kâğıdı yazan adam mutlaka Wilson'un düşmanı olan partidendir. Şimdi ne yapalım,» dedi. Bay Tekin:

— Kaybedecek zamanımız yok! Bu adamlar Wilsonu kaçırmak istiyorlar dedi.

214 — Red ve Bay Tekin kamptan uzaklaştıktan sonra akşamın alaca karanlığında bilinmiyen bir adam sessizce Bay Tekinin çadırına doğru ilerliyordu. Dileği neydi? Bu fırsatı niçin beklemişti?

215 — Fakat bilmiyordu ki dört ateşli göz kendisini takip ediyordu. Bu gözlerden ikisi Bay Tekinle dost olan ormanın çocuğu (Zib) in, ikisi de sevgili panteri Nitonun keskin gözleriydi.

— Daha var —

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

— Evet Diamant Harbur limanında bir Türk gemisi varmış, ilkönce Sumatraya gidecek kahve yükledikten sonra İstanbula dönecekmiş. Bu gemi kendisine tayfa arıyormuş, biz de ona yazılacağız Togana!

Togana şüpheli bir surat takınarak:

— Geminin kaptanını tanıyor musunuz? dedi.

Doğan:

— Hayır tanımıyoruz, fakat artık gemi beğenecek halde değiliz. Tilkiyi dükkândan değil, ormandan satın alacağız. ne yapalım, işler böyle oldu, işte! dedi.

Togana başını sallıyarak:

— Hayır! diye cevap verdi. Körü körüne önünüze gelen bir gemiye binmemelisiniz! Başınıza bu kadar işler geldi ama aklınız başınıza bir türlü gelmedi. Ben şimdi doğruca Diamant Harbura gideceğim, size gemi ve geminin kaptanı hakkında en doğru bilgiyi toplıyarak getireceğim. Yerli bir Hintli bu işleri siz beyazlardan daha iyi becerir anladınız mı? dedi.

İkisi birden Toganaya teşekkür ettiler. Bir hana yerleştiler. Ertesi gün öğle vakti iki Türk çocuğunun da yüreği sızladı. Çünkü filden ayrılacaklardı. Doktor Kayanın hizmetçisi Tumal, beyinden çok tez dönmek için buyruk almıştı.

Tumal elini uzatarak iki Türk çocuğunun elini sıktı.

— Köydekilerin topuna birden selâm götüreyim mi? dedi.

Çocuklar:

— Hepsine!. Hepsine!. diye haykırdılar.

Fili okşıyarak:

— Sağlıkla git, sağlık yolun olsun, kahraman Cumbo, güzel fil, fedakâr Cumbo! diyerek ağlamağa başladılar. Hintli, çocukları bir daha selâmladı. Bunun ardınca da fil yürüyüşe başladı. Doğanla Alp, Cumbo ile süvarisi Tumal bir köşede gözden kayboluncıya kadar ardlarından baktılar, ağladılar.

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Yazan : *SEZAİ ATİLLÂ*

Akşam olup ta ortalığı alaca bir karanlık sarınca Togana göründü.

Gözlerinde şeytancasına bir sevinç parlıyordu. Türk çocuklarile karşılaşınca:

— Limandaki geminin adı «Şimşektir!» kaptanı da Tevfik kaptan. Çok yaşamış, çok gün görmüş bir adam! dedi. Gemide kolera çıkmış, gemi şimdi temizlenmiş. Tevfik kaptan şimdi tayfa arıyormuş! Elinizden geldiği kadar çabucak gidip yazılmağa bakın! Çünkü liman şehirlerinde her vakit işsiz tayfa vardır. Belki de siz gitmezden herkes yazılır. Size yer kalmaz!

Togana sözünü bitirdikten sonra Doğanın içine bir seviçtir doldu. Çünkü Tevfik kaptanı tanıyordu. Onunla (1001) [*] macerayı yaşamış, onun çocuğunu bulmuştu. Kimbilir gemide belki de eski arkadaşlarını da görecekti?!!

BEŞİNCİ PARÇA

Güzel bir mansum esişile yelkenlerini şişirmiş olan gemi, dalgaların üstünden sekerek yol alıyordu. Hindistan sahilleri çoktandır gözden kaybolmuştu. Doğanın gemide tanıdığı kimsecikler yoktu. Tevfik kaptan da Doğanın tanıdığı Tevfik kaptan değildi.

İki Türk çocuğu geminin güvertesinde memleketlerini düşünüyor, Hint illerinde başlarından geçen 1001 türlü işleri anıyor, Hadinin ölümünü ve kahraman Cumboyu, pis cüce Tippoyu gözlerinde canlandırıyorlardı.

Fakat içine girdikleri bu yeni hayat çocuklara eski acı günlerini kolaylıkla unutturmuştu.

İkisi de Sumatrayı görmemişlerdi. Sahil şehirlerini gezeceklerini, adaların güzelliklerini doya doya seyredeceklerini düşünerek yapacakları gezintilerin şimdiden plânını kurup eğleniyorlardı.

Tevfik kaptan çok iyi yürekli bir kaptandı, fakat geminin düzenine, türesine karşı deli gibiydi. İşini vaktinde yapmıyan, yahut verilen işi sallamıyan oldu mıydı kaptandan çekeceği vardı.

Gemide «Malai» li Palo adında bir de aşçı vardı. Tevfik kaptan bu adamı çok severdi. Bir gün ikinci kaptana:

— Palo dedi, bir saat gibi iyi ve doğru işler. Yemek çanı çalındı mıydı yemek anıklanmıştır. Hem de eşi bulunmaz güzel yemekler yapar. Bu kara oğlanın temizliği de hoşuma gidiyor doğrusu!

İkinci kaptan Tekin başını salladı:

— Bu gemide yalnız olduğu için öyledir! diye cevap verdi. Kendisinden başka bir »Malai» li yok ta ondan öyle sütü dökmüş kedi gibi görünüyor, yoksa ne fena adam olduğunu gösterirdi, Tevfik kaptan! Palonun her zaman kapalı duran dudaklarının arasında bir içöz saklı gibi geliyor bana!! Tevfik kaptan güldü:

— Sen zaten bu sarı derili kurnazlardan iğrenirsin Tekin, dedi, bu senin huyundur.

— Sen de her gördüğün adama kolaylıkla inanırsın Tevfik kaptan, darılma ama!?

— Fakat şuna aklım ermiyor, insanlar neden böyle gelebilecek bir felâkete daha gelmeden gözlerinde büyütürler. Sizde Palodan bir fenalık gelecek olsa bile, hoş, bu adam gemiyi havaya savuramaz ya? Ateş olsa boyu kadar yer yakar. Sen onu, bırak ta Tekin işlerimize bakalım. Bu akşam bütün ipleri toplatın fırtına çıkacak!

[*] 1001 *macera evvelce Çocuk sesinde çıkmış bir romandır.*

383

Geminin ahçısı Malai'li Palo işte bu gördüğünüz adamdır.

Tekin ayrıldı. Kaptanın buyruğu yapıldı. Gemi fırtınayı karşılamağa anıklanmıştı. Gökyüzüne doğru kara bulutlar yükseliyor, hafiften başlıyan ince bir yağmur iş gören tayfaların suratını kamçılıyordu. Gemi sallanmağa burnunu kızgın kızgın dalgalara çarparak köpürmekte idi. Fırtına hızlanıyordu.

Gece ile beraber fırtına da bütün hızile gelmişti. Rüzgâr geminin serenlerinden ıslık çalarak geçiyor, ipler, direkler inim inim inliyordu. Ortalığı çok ta korkunç bir karanlık sarmıştı. Güvertede iki adım öteyi görmenin yolu yoktu. Bir çok fenerleri fırtına parçalamıştı. Güvertede sımsıkı bağlanmamış ne varsa kudurmuş dalgalara kapılarak denize yuvarlanıyordu. Kıyamet kopuyormuş gibi bir uğultu, bir gürültü yükseliyor, sesler seslere karışıyordu. Fakat bütün bu korkunç seslere aldırış etmiyen Tevfik kaptan gülüyordu:

— Artık küçük adaların hizasından geçtik, fırtına olsa olsa bizi bir çağ önce Sumatraya doğru hızla uçurtmaktan başka bir şey yapamaz. Hoşuma gidiyor doğrusu bu da!!

Gemide uyuyan kimse yoktu. Bu kudurmuş fırtınanın yüzünden bütün tayfanın yürekleri tıkır tıkır atıyordu. Bir çok şeyler güverteden denize uçmuş, bir çok ipler, halatlar kopmuştu. Büyük direk demir çemberleri arasında inliye inliye sallanıyordu. Sular kaptan kamarasının kapısını bile sökerek kudurmuş dalgaların içine savurmuştu. Fakat tam gece yarısı güvertede korkunç bir gürültü oldu. Bir gürültü, bunun ardınca ağır bir şeyin yuvarlanması ve:

— Pllumm! diye denize düşmesi duyuldu. Fırtına güverteden çok ağır bir şeyi yuvarlıyarak denize atmıştı.

Doğan:

— Denize yuvarlanan şey su tangı [*] olacak! Hapı yuttuk! diye söylendi. Bunu derken, yanından yüzüne dokunarak birisi geçti, Doğan karanlıkta bunu yakalamak istiyormuş gibi elini salladı, fakat bir şey tutamadı.

— Kimdir ooo?! diye haykırdı. Cevap yok.

Bir başkası:

— Bu da kimdi acaba! diye söylendi, ayak sesi bile duyulmadı. Dalga geçiyorsun Doğan!

— Dalga malga bilmem, yanımdan birisi geçti.

Bunlar böyle konuşurlarken Palo yatağına uzanmış çirkin çirkin gülüyordu. Gece karanlığı bu adamın yaptıklarını gözden saklamıştı.

Ertesi gün deniz durgunlaşmıştı. Sanki gece kuduran dalgalar bu denizde değillermiş gibi her taraf süt limandı. Fakat şimdi de gemide insanları korkutan bir şey baş göstermişti. Güvertedeki iki su tangı da yerinde yoktu, denize yuvarlanmışlardı.

Gemide içilecek tek bir damla su kalmamış demekti. Tevfik kaptan kızgınlıktan deliye dönmüştü:

— Tankları tutan demir kamaları iyi yerleştirmemişsiniz! Allah belânızı versin, miskin herifler! Şimdi akşama kadar susuzlukla kıvranacaksınız, ancak akşam üstü Nikobar adalarına giderek su bulmağa çabalıyacağız! Durup dururken iki gün kaybettik, allah belânızı versin! diye ter ter tepiniyor, bağırıyordu. Kaptan biraz durdu. Sonra da:

— Haydin bakalım! dedi. Gemide su dolduracak ne kadar fıçı, kap, kaçak varsa güverteye çıkartın bakalım. Pis Malai'lerden tank almamızın yolu yoktur, anladınz mı?

— Daha var —

[*] *Tank = İçinde su saklanan büyük demir fıçı!*

TARZAN: 13

206 — Tarzan bu adamın ansızın saldırışı karşısında birdenbire şaşırmıştı. Eğer bir adım geriye sıçrıyarak kaçmamış olsaydı, hançerin altında can vereceği yüzde yüzdü. Tarzanın çevikliği kendisini büyük bir tehlikeden kurtarmıştı. Jan Kursiye de ne olduğunu şaşırmış, arkadaşına yardıma koşuyordu.

207 — Tarzan bu sırada bir ok gibi yerinden fırlıyarak sarı adamın üzerine sıçradı ve bileğini yakaladı. Yabancı adam bu dehşetli kuvvetin altında can acısından kıvranırken elindeki hançerini de yere düşürmüştü. Tarzan için tehlike atlamıştı.

208 — Tarzan adamı iyice hırpaladıktan sonra çenesine doğru dehşetli bir yumruk yapıştırdı. Değil insanları, en müthiş canavarları bile dakikasında yıldırımla vurulmuş gibi yere yapıştıran bu yumruğun altında yabancı adam, bir külçe gibi, Tarzanın ayaklarının dibine yığılmıştı.

209 — Jan Kursiyenin bağırışı üzerine Tarzan kendine gelebildi. Fakat şimdi de başka bir tehlike baş göstermişti. Demin gördükleri mızraklı ve kalkanlı acayip erler ağaçlar arasından kendilerine doğru ilerliyorlardı. Tarzan, elinde hançeri, şaşırmış kalmıştı.

210 — Biricik kurtuluş çaresi kaçmaktı. Tarzan bütün kuvvetini ayaklarına vererek en yakınındaki bir ağaca maymun çevikliğile sıçradı. Şimdi müthiş bir ok yağmuru başlamıştı. Askerlerin attıkları ok ve mızraklar vızıldıyarak Tarzanın kulaklarının dibinden geçiyorlardı.

211 — Tarzan ağaca sıçraraken elindeki hançerini düşürmüştü. Bunun için yanına saplanan mızraklardan birini çekerek çıkardı. Kendisine hücum etmekte devam ederlerse, bununla birkaç kişiyi yok edebilirdi.

212 — Tarzanın arkasından kaçmıya vakit bulamıyan zavallı Jan Kursiye bu korkunç askerlerin eline tutsak düşmüştü. Tarzan yakında bulunan bir ağacın dalları arasına gizlenerek aşağıdakileri seyretmeğe başladı.

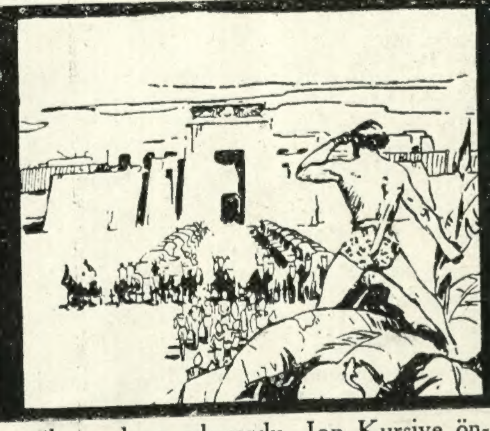

213 — Ormanı geçtikten sonra bir çöl meydana çıkıyordu. Jan Kursiye önde, arkada askerler durup dinlenmeden bu yakıcı kumlar arasında yollarına devam ediyorlardı. Tarzan arkadaşını ne olursa olsun kurtarmayı tasarlamıştı.

Kafileyi arkadan adım adım takip ediyordu.

214 — Yol nihayete erdiği zaman uzaktan, büyük ve yüksek kalelerile bir Mısır şehri gözüktü. Birçok arabalar ve askerler kale kapısı önünde sıraya dizilmişlerdi. İşte bu sırada nasıl olduysa askerlerden birinin gözü ağacın arkasında saklanan Tarzana ilişti. (Daha var)

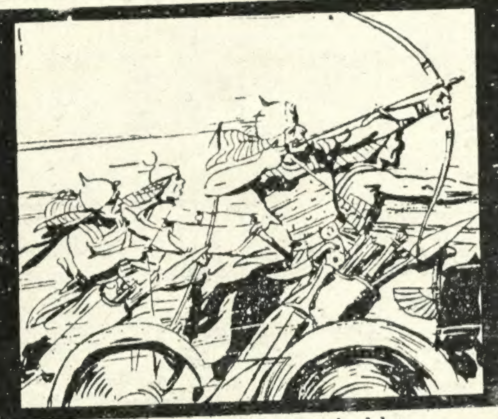

215 — Bunu haber alan cenkçiler arabalarını, yaydan fırlamış bir ok süratile, çöle doğru sürdüler. Atlar kişniyor, askerlerin naraları birbirine karışıyodu. Her arabada armalar ve tuglar vardı.

216 — Arabalar Tarzanın bulunduğu tepeye yaklaşınca bunların reisi olan cenkçi yayını omuzlıyarak nişanladıktan sonra Tarzana doğru boşalttı. Tarzanın ustalıklı bir hareketi okun boşa gitmesine sebep vermişti.

217 — Şimdi sıra Tarzana gelmişti. Kendisini vurmağa çalışan askere karşı bütün kini kabaran Tarzan demindenberi elinde sıkı sıkı tuttuğu mızrağı birkaç kere havada salladıktan sonra yıldırım gibi fırlattı. Tarzanın atmasile, askerlerin arasından acı ve yırtıcı bir çığlığın kopması bir olmuştu. Mısırlıların komutanı, mızrağın ucu arkasından çıkmış bir halde arabadan tepetaklak devrilmişti.

218 — Komutanın vurulması bütün askerlerin aklını başından almıştı. Hepsi Tarzanı takipten vazgeçerek arabalarını durdurdular ve ölünün başına toplandılar. Adamın göğsüne mızrak o kadar derin saplanmıştı ki dört beş asker bütün kuvvetlerine rağmen güçlükle oku çıkardılar.

219 — Mısırlılarda böyle büyüklerden biri öldü mü ona gösterişli bir cenaze merasimi yapmak âdetti. Askerler, komutanlarının ölüsünü ipekli şallara sararak bir harp arabasına koydular ve tapınağa götürdüler.

220 — Tapınakta, şehrin bütün büyükleri toplanmış, merasimin başlamasını bekliyorlardı. Askerler ölüyü, saygıyla, köşede duran büyük Fıravun heykelinin önüne yatırdılar. Bu heykelin önünde herkes yerlere kadar secde ediyor, kimse yanındakile konuşmağa cesaret gösteremiyordu. Tarzanın ormanda rastgeldiği sarı adam, Mısırlılar tarafından Fıravunun oğlu olarak tanılıyor ve saygı gösteriliyordu.

221 — Komutanın vurulması şehirde çok büyük bir can sıkıntısına sebep olmuştu. Tarzanı yakalamak için kafile kafile muharipler ormana dağılmışlardı. Hepsi baştan ayağa kadar birçok silâhlar takmışlardı.

222 — Sarı adam da Tarzana karşı büyük bir kin bağlamıştı. Elinden gelse onu diri diri gömmekte bile bir parça düşünmiyecekti. Yanından hiç ayırmadığı panteri alarak o da Tarzanı bulmak ümidile ormanlar arasına daldı.

223 — Tarzan saklandığı ağacın sık dalları arasından aşağıdaki askerlere bakıyordu. Hepsi ellerinde okları hazır bir halde oradan oraya koşuyorlar. En küçük bir pıtırtıyı bile Tarzanın ayak sesleri zannediyorlardı. Tarzanın kendilerile alay ettiğinin hiçbiri farkında bile değildi.

— Daha var —

Keloğlan Dünya

— 2 —

ABRAHAM ÇAYA NASIL GELİR?

Abrahamı, şu eski dostu görünce tepem attı:

— Abraham, bu kılık ne? diye bağırdım.

O bana acıyormuş gibi yüzüme baktı:

— Hanyisi kılık? dedi. Beyenmedin mi?

— Herif, maskaraya gitmiyoruz, çaya gidiyoruz.

— Maskara senin yibi olur! Ogursuz oglu ogursuz! Yözünü aç ta bak. Bu elbiseleri bezin baba aldi, tam sekiz lira ve bir yirmi beşliğe.

Abrahamı da bu akşam gideceğim gemideki danslı çaya çağırmıştım. Eski kafa arkadaşımın, bana bir çok boş gezenlikler sezdiğim bu işte her zamanki gibi yardımda bulunacağını sanıyordum. Fakat onun babasının eskici dükkânından bir frak alıp geleceği hiç aklıma gelmemişti.

Yabancı kızın beni cihan şampiyonu sanarak gemiye çağırması ne kadar gülünç ise Abrahamın üstüne giydiği frak ta o kadar gülünçtü.

Pantalonu bol gelmiş, paçaları da patlatmış, ayakkabılarının üstüne katlanmıştı. Hele papyon kıravatı.. O, görülecek bir şeydi. Lâstik papyonu ikide bir ortaya gelmesi için çekip çekip bıraktıkça:

— Şırak! diye komik bir ses çıkıyor, bu sesle sıçrıyan Abraham bir kere düşük pantalonunu yukarıya çekiyor, ondan sonra kaşlarını çatarak:

— Elbiselerim nasıl?,

Der gibi çevresini süzüyordu.

— Bana bak! dedim...

Şaşı gözlerini süzdü:

— Baktım ne olacak? dedi.

— Ben seni bu maskara kılıkla ancak ortaoyununa çıkarırım!

Abraham kızdı:

— Asıl sen yendini ortaoyunuda çıkar hacivat kılıklı herif! Senin elbisalar benden iyi mi?

— Sersem bir gemiye konuk gidiyoruz gezginci elbisesi fena mı?

Abrahamın gözleri döndü:

— Ne!.. diye acıklı, acıklı öyle bir bağırdı ki doğrusu benim bile yüreğim sızladı:

— Ne! dedi yemi ilân yeziyo muyuz, tövbeler olsun ben yelmem.

— Suda gezmeğe mi tövbe ettin?

— Hayır senin ilân yola çıkmağa!

— Benden ne fenalık gördün kü?

— Seni yördüğüm yün ne uğursuz yünmüş, o yün buyün kaldım böyle.

— Benim gölgemde Amerika, Asya demedin gezmediğin yer kalmadı!

— Evet şimendiferin tepesinde, vapurların bacalarında ne yüzel yezdik!

— Kötü söz söyleme, seni yataklı vagonlarda da gezdirdim!

— Yerinde kalsın! İki yün yatak, rahat senin altına batar üç yün vapur direyi!

— Sersem fazla söylenme şimdi nereye gidiyoruz biliyor musun?

— Söyledim ya! Bir Amerikalı kız seni çaya çağırmış, çok yüzel bir arkadaşı varmış o da dadı imiş beni yörmek istemiş.

— Tamam!

— Beni yörmek istemiş, yidiyoruz!

— Sakın bir terbiyesizlik, kabalık etme! Elbiselerin de biraz bol ve gülünçlü amma ne yapalım sağlık olsun!

Bir kayığa bindik gemiye yollandık, böyle gemileri çok görüp, içine bile bindiğinden Abraham sesini çıkarmıyordu Fakat nasıl oldu bilmem birdenbire:

— Yel oğlan! dedi size evvelce söylemiştim Abraham her nedense Keloğlan diyemez «K» leri «Y» gibi söyler.

— Yeloğlan! dedi. Evinde anasına babasına adiyo dedin mi?

Hiç ummadığım bu sorgu beni şaşırttı. Ne demek istiyordu acaba.

— Yok! dedim, ne münasebet?

— Hiç! Ben, bezin evda adiyo dedim.

— Sebep?

— Sebabı, kebabı öyle işte, içimda

Çizen: ORHAN DOLON

AFACAN DÜNYAYI D

137 — Dümenciyi havada sallandırdıktan sonra Afacan, Topuz, Bilgin kamaraya doğru ilerlemeye başladılar. Ötekilere de bir oyun oynamak istiyorlardı.

138 — Fakat içeriden dumanlar geliyordu. Hem de tuhaf bir koku bir afyon kokusu burunlarına çalındı! Bu da neydi?.. Galiba Çinliler afyon çekiyorlardı.

139 — Perdenin arkasından şöyle içeriye bir baktılar. Gerçekten afyon çeken korsanlar sızmış, kalmışlardı. Biri yerde yuvarlanıyordu, biri kendinden geçmişti, öteki hâlâ çekiyordu.

Şampiyonu

ve
AFACANIN
9 Mayıs fevkalâde eklentisi
Parasızdır.
Satıcılardan her AFACAN
alan istesin.

yeni bir romanı. *Yazan : Aptullah Ziya KOZANOĞLU*

ğuyor! Sen böyle bir yemiye binersan r daha inmezsin!

— Kim demiş?

— Abraham demiş! Sen inmezsin, sen meyincez ban da inmem!

— Öyle ise ne dırlanıyor, kes sesini ayırlı yolculuk!

— Ağzini opeyim dema! Kala, kala r Afrika kaldi yörmedik, orasi Ameriada benzemez! Bizi yerler!

— Bizi yerler mi? Kim yer bizi be!

— Senin yel kafandan iğrenir belki emezler ama beni yerler! Yamyamlar erler.

— Korkma Yamyamlar kokmuş et emezler!

Abraham kızdığını anladı sustu, sercem, nereden de çıkarıyor, Afrikaya giliyor muşuz, bizim bir yere gittiğimiz ok, gemide bir çay alacağız hepsi bu adar.

Merdivenlerden çıktık.

Kız bizi orada bekliyordu, uzaktan

— Yüzel dedi. Beninkisi nerde?

Birdenbire şaşırdım:

— Seninki de kim? dedim.

— Hani sen soyledin bir Amerikalı kiz ımi «Dadi» imiş benin yüzü yörmek isemiş!

— Haaa!.. O mu? Dur bakalım elbet içerdedir.

Ben Abrahamı kandırıp gemiye getirmek için böyle bir lâf atmıştım. Meğer oğlanın aklı, fikri orada imiş.

Merdivenleri çıktık, kız beni gene güler yüzle karşıladı.

— Buyrun Mister Tüney! dedi.

— Artık bu adı ister istemez kabullenmiştim.

İçeri doğru yürüdük dar koridorda kızla beraber yürüyeceğim diye Abrahamı arkada bırakmışız.

Bir de ne bakayım, Abraham eteğime yapışmış, çekmiyor mu? Eline vurdum, olmadı. Tekme attım, olmadı, Geri döndüm. Kız da döndü ve bana «Bu kim?» der gibi baktı.

Daha ben söylemeğe kalmadan Abraham büyük bir pişkinlikle kasketini çıkardı, bir sinema artisti gibi kırıla büküle reveranslar yaparak kendini ingilizce söyliyerek tanıttı:

— Dadinin nişanlisi Abraham!.

Kızcağızın ağzı bir karış açık kaldı, ben gülmemek için kendini zor tutarken Abraham gene bol gelen pantalonunu toplamak için çekti. Çekmesile birlikte arkasından:

— Caaavvv...

Diye cırlak bir ses çıktı. Bu sesle birlikte Abrahamın zaten kırmızı olan yüzü sanki şişirilmiş bir bayram balonu gibi kızardı, şişti. Tuhaf şey, acaba ne olmuştu? Acaba pantalonu mu yırtılmıştı?.

— Bu ne? diye bağırdım.

Abraham kabahatli bir çocuk gibi boynunu büktü:

— Vallahi bir şey yok!

Dedi.

Onun yüzünün kızarmasına, gözlerinin yuvasından uğramasına bakılırsa bir şey vardı ama şimdi burada üstelemekten çekindim. Meğer ne kadar yanlış iş yapmışım. Bu garip:

— Caaavvv!..

Sesinin işin başında ne olduğunu araştırmaklığım, kendimin cihan şampiyonu olduğumu araştırmaklığımdan çok bu gezgincilik işinde başımı yakmış, beni üzmüştür.

Her ne ise, sırası gelince bu:

— Cav!

Sesini de öğrenirsiniz!.

Artık Abrahamı tanıtmanın sırası gelmişti. Bizim kavgamıza ağzı açık kalan kıza:

— Abrahamı da beraber aldım, arkadaşım, dedim, bilmem gücendiniz mi?

Kız Abrahamın kırmızı olmuş komik yüzüne bir, üstüne bol gelen lâstik yakalı fraka da bir baktı, elinde olmıyarak güldü:

— Çok hoş bir arkadaş, iyi ettiniz!

— Daha var —

LAŞIYOR

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin, kapalı oldukları Çinli korsan gemisinde dümenci bağlamışlardı.

140 — Afacanın aklına iyi bir fikir geldi: Hemen uyuşuk heriflerin elbiselerini soydular Biri pantalonu çekti, biri ekete asıldı. Korsanlar hiç bir şey duymuyorlardı.

141 — Az sonra bizim Afacan, Topuz, Bilgin birer Çinli olmuşlardı. Aman ne güzel de yakıştırmışlardı. Afacan eline bir yelpaze almış, kırk yıllık Çinli gibi yelpazeleniyordu.

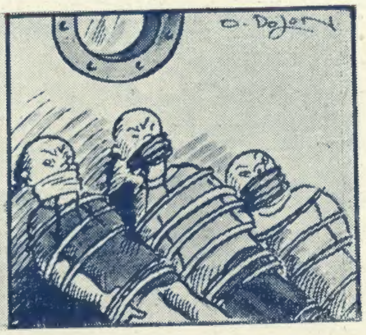

142 — Sonra üç korsanı sıkıca bağladılar .Ağızlarına birer mendil bağladılar. Sözün kısası celât ölmüş, dümenci asılmış, geri kalan üçü de böylece bağlanmıştı. Gemi kendilerine kalmıştır.

Bir Perdelik Vodvil:

KEFAL BALIĞI

OYNIYANLAR
- *Yaşar*
- *Dursun*
- *Satılmış*
- *Gönülsüz*
- *Fatma...* (Yaşarın karısı)

Bir köy alanı. Sağda ilk plânda Yaşarın evi. Solda ilk plânda Dursunun evi. Öteki plânlarda sağda ve solda ağaçlar, evler. Dipte çayır.

İLK TABLO

YAŞAR - FATMA

[Perde açılınca sahne boştur. Yaşar omuzunda balık oltası, kepçe ve oltanın ucunda yapma bir kefal balığı olduğu halde dipteki plânın solundan girer]

Yaşar — (Sevinçli sevinçli mırıldanarak evinin kapısı önüne varır ve çağırır) Fatma... Fatma!...

Fatma — (Evin kapısından gözüküp sahneye çıkar) Hele gelebildin erken davrandın!.. Az daha kalaydın barı... Gittin gideli ne yaptın, anlat bakayım?...

Yaşar — Bir soluk al yahu!.. Azarlamaktan vaz geç te anlatayım!..

Fatma — Ne? Ne homurdanıyorsun öyle?...

Yaşar — Beni azarlama da biraz sevin diyecektim. Bak ne güzel bir kefal balığı avladım.

Fatma — Evet.. görüyorum.. Ancak bunu ne yapmamı istiyorsun?

Yaşar — Tavasını yap!...

Fatma — Tava, tava... Artık balık yemekten bıktım usandım! Sen boyuna balık getir.. Ben de hep balık yiyeyim öyle mi? Sana gelince balık sevmiyorum diye ağzına bile koyma!..

Yaşar — Bütün balıkçılar gibi!.. Bilmez misin karıcığım? Balıkçılar eğlence için balık tutarlar; yemek için değil!...

Fatma — Ve başkaları bu balıkları yesin ha? Beni dinle dostum Bay Yaşar, ben balık yemekten tiksiniyorum artık.. Midem bozuk; bugün balık tıkınamam doğrusu!...

Yaşar — (Canı sıkılmıştır) Ne olur, bari hoşa gidecek gibi davran..

Fatma — Senin hiç hoşa gittiğin var mı? Ha, bak aklıma geldi!. Balığını Dursuna ver.. Sevinir!

Yaşar — Balık mı?

Fatma — Yok canım; Dursun sevinir!

Yaşar — Hakkın var!.. Hele sen şu takımları al!. (ağ ve oltayı vererek) kefalı ona armağan edeceğim.. (Fatma takımları götürerek eve girer.)

İKİNC TABLO

YAŞAR - DURSUN

Yaşar — (Dursunun kapısını çalmağa giderek) Hey!.. Hey!.. Dursun!...

Dursun — (Evin içinden bağırarak) Ne oluyor? Kim o?

Yaşar — Benim... Ben.. Yaşar!.. ...

Dursun — (Gene evin içinden) Peki; ne istiyorsun?

Yaşar — Sana bir armağan getirdim!.

Dursun — (evden büyük bir hızla çıkarak) Bir armağan mı?

Yaşar — Evet.. Nah işte.. Şimdi avladım.. Tatlı yağlı bir kefal!...

Dursun — Evet kendin avlamışa benziyorsun! Hiç te fena değil!..

Yaşar — Fena da söz mü? Ağzının sularını akıtacak kadar tatlı.. Hoşuna gider diye sana getirdim...

Dursun — Kefala bayılırım!

Yaşar — Al öyle ise!. Tam adamına getirmişim. Hiç teşekkür etme!.. Tanrıya ısmarladık. İştahın açık olsun! (Dönerek birinci plândaki evine girer.)

ÜÇÜNCÜ TABLO

DURSUN - SATILMIŞ

Dursun — (Yalnız) Bir kefal!.. Hoşuma gideceğini sanıyor... Çok aldanıyor... Kefal balığından hiç hoşlanmam, kılçık dolu.. Evet yağlı, biçimi de güzel amma, işin yoksa kılçık ayıkla!.. (Sağ yana bakarak) Nah işte Satılmış geliyor. Bunu ona armağan edeceğim (Balığı sahnedeki masanın üstüne kor ve sağdan gelmekte olan Satılmışı karşılamağa koşar) Günaydın dostum Satılmış. Seni görünce bilsen o kadar sevindim ki...

Satılmış — Ben de öyle; dostum Dursun!..

Dursun — Evine kadar gidecektim!

Satılmış — Ya öyle mi? Peki niçin?

Dursun — Bu sabah avlamış olduğum şu kuzu yavrusu kefali sana getirecektim de!.. Nasıl beğendin mi?

Satılmış — Beğenmez olur muyum hiç? Ne güzel balık!.. Sen de ne candan arkadaşsın? Ancak senin balıkçılığı hiç te sevmediğini sanıyordum da!...

Dursun — Arasıra gidiyorum. Ne yaparsın? Can sıkıntısı.. Hem böyle parçalar yakalayınca adamın hevesi artıyor...

Satılmış — Öyle.. Öyle.. Sana çok teşekkür ederim.. Fakat şimdi vaktim yok.. Yarın köy kahvesinde sana bir çay ısmarlarım!...

Dursun — Olur dostum olur.. Yarın beklerim ha!..

(Birinci plândaki evine girer.)

DÖRDÜNCÜ TABLO

SATILMIŞ - GÖNÜLSÜZ

Satılmış — Dursun çok sevimli bir adamdır. Fakat ben bu balığı ne yapayım ki?. Hep balıkçılar böyle değil mi sanki? Tuttukları balıkları hiç yemezler; hep başkalarına yedirmek isterler.. Hakları da var ya!.. Boyuna balık ta yenmez ya!.. (Kefalı elinde evirip çevirdikten sonra) Peki ben bunu şimdi ne yapayım? İşim de çok!.. Kefal canımı sıkmağa başladı, doğrusu!.. Onu açgözlünün birinin ağzına atayım bari! (Balığı gene eline alarak arkadaki plânın soluna doğru yürür) Hele bak; Gönülsüz buraya doğru geliyor.. Kefalı ona vereyim de, kurtulayım!..

Gönülsüz — (Sol yandan girerek) Sen buradasın ha? Satılmış!

Satılmış — (Onun omuzunu okşıyarak) Seni Tanrı gönderdi.. Yolunu bekliyordum!..

Gönülsüz — Ne?.. Beni mi arıyordun?...

Satılmış — Evet.. Bir kefal armağan edecektim de!..

Gönülsüz — Bir armağan.. Hem de bana?.. Bu, neden ileri geliyor bakalım...

Satılmış — Eski dostluğumuzun yüzü suyu şerefine!..

Gönülsüz — Hele bak hele.. Ne de kibarsın?

Satılmış — Sen şu balığı al da bak! Ne kıyak parça?..

Gönülsüz — (Büzülerek) ha!.. Öyle!. Güzel parça!.. Bunu ne yapayım?

Satılmış — Durma, ye, be hemşerim!.

Gönülsüz — Hepsini mi?...

Satılmış — Evdeki karın, çoluğun, çocuğun hep birlikte paylaşırsınız.!..

Gönülsüz — (Canı sıkılarak) Ne de sevinecekler ya?!

Satılmış — Sen hiç te sevinmişe benzemiyorsun!..

Gönülsüz — Amma da yaptın ha!.. Armağanına gönülden teşekkürler ederim...

Satılmış — Teşekkür etme dostum.. Bu akşam kahvede bana bir çay ısmarlarsın!..

Gönülsüz — Bu gece mi? Yapamam.

İşim var!..

Satılmış — Öyle ise yarın sabah.. Haydi Tanrıya ısmarladık!.. (Ard plâna doğru soldan çıkar.)

BEŞİNCİ TABLO

GÖNÜLSÜZ - YAŞAR

Gönülsüz — Bu da nereden başıma geldi. Bir Kefal.. Hem de bol kılçıklı!.. Karım kefaldan korkar.. Çocuklarımın da boğazına kılçık saplansın öyle mi? Bu adama biz ne kötülük yaptık ki, canımıza kıymak istiyor.. Bak hele, Yaşarın kapısının önünde imişim de haberim yok... O balıkçılığa bayılır.. Kefalı da herhalde sever! Bunu kendisine vereyim bari!.. (İlk plândaki sol kapıyı çalarak çağırır) Yaşar!.. Hey!.. Yaşar... Orada mısın?

Yaşar — (Kapının arkasından) bilmiyorum... Karıma sor!..

Gönülsüz — Hey Bayan Yaşar.. Kocanız evde mi?

Fatma — (Kapının ardından) Evet.. Evde.. şimdi geliyor!...

Yaşar — (Evden çıkarak) Hele bak.. Sen misin Gönülsüz!...

Gönülsüz — Görüyorsun işte benim.. Sana bunu getirdim (Kefalı Yaşarın önüne, sahnedeki masanın üstüne koyar).

Yaşar — Benim kefalım!...

Gönülsüz — Ne dedin? Senin kefalın mı?...

Yaşar — Onu nerede buldun? ... ...

Gönülsüz — Avda!...

Yaşar — Yalancı!.. Bana dolma yutturmağa kalkma!.. ... ...

Gönülsüz — Ne dolması?.. Yok.. yok doğrusunu söyliyeyim!.. Onu bana Satılmış verdi.. Fakat ben kefalı sevmediğim için.... düşündüm ki....

Yaşar — (Çok kızarak) düşündün ki.. Neyi düşündün bakalım.. Ben bir armağan veriyorum.. Armağan gerisin geriye bana getiriliyor... Ne iştir bu?...

Gönülsüz — Balığa iyi baktın mı? Senin balığına benziyor mu?

Yaşar — Söylediğine bak.. Onu suratından tanıdım...

Gönülsüz — Ne yazık.. Ben gidiyorum.. Balığını ne yaparsan yap gayri... (Ard plâna doğru soldan gider).

ALTINCI TABLO

YAŞAR - FATMA

Yaşar — Ne densizlik!. Ne saygısızlık!. Ne utanmamazlık!.. Ne düşüncesizlik!. Daha ne söyliyeyim, bilmiyorum ki?. Bildiğim biricik nesne o da benim kefalımdır!..

Fatma — (Evden çıkarak) Ne oluyoruz kuzum?

Yaşar — Ne olacak; şu Gönülsüz adam yok mu? Benim kefalı geriye getirdi. Onu Satılmıştan aldığını söylüyor.. Öyle ise Satılmışa da Dursun vermiş olacak!..

Fatma — Buna hiç te şaşmadım. Memlekette kimse kefal yemek istemiyor...

Yaşar — Onu sen yiyeceksin!...

Fatma — Neden yiyecekmişim?..

Yaşar — Yiyeceksin, işte!...

Fatma — Yemiyeceğim işte (balığı elinden alarak suratına fırlatır) Al sana kefalını!..

Yaşar — Yiyeceksin işte (Balığı karısının suratına fırlatır).

Fatma — Yemem diyorum sana (Balığı gene atar).

Yaşar — Yersin işte (Balığı atar) Karı kocaya, koca karıya balığı atarken ve yersin yemem sözleri arasında perde kapanır.

AHMET EKREM

ŞARLO HİNDİSTANDA No. 1

1 — Deniz motörü altmış beygir kuvvetindeki makinesile suları yararak sanki uçup gidiyordu. Gerisinde beyaz köpükler bırakarak Akdenizin ütsünde kayıyordu. Çok geçmeden küçük bir limana vardı. Orada bir yat bekliyordu.

2 — Bu yatın adı Yengeçti. Hep kıyıdan kıyıya yengeçler gibi yan yan gittiğinden vapura galiba bu adı elverişli görmüşlerdi. Motör yatın bordasına yanaşır yanaşmaz iki gemici hemen bir sandığı alarak yatın güvertesine kaldırdılar.

3 — Bir uyku ilâcı içirilerek yirmi dört saattenberi ölü gibi uyumakta olan Şarlo işte bu sandığın içine tıkılarak kapatılmıştı. Yatın ayni zamanda sahibi olan kaptan, sandığın içinde gerçekten bir adam bulunduğuna inanır inanmaz, hemen demir alınması için emirler verdi. Ertesi günü erkenden sandık açıldı. Zaten birkaç dakikadanberi Şarlo tepinmeğe, gürültü yapmağa başlamıştı.

4 — Kapak açılınca, Şarlo tıpkı kutusundan fırlıyan Hacıyatmaz gibi, dikildi. Uyuşmuş olan kol ve bacaklarını açmak için jimnastik yapmağa, sonra da gözlerini uyuşturup silmeğe başladı. Bir vapurun güvertesinde hem de engin denizlerin ortasında bulunduğuna şaşıp kalmıştı. Vakit geçirmeksizin sordu: Neredeyim?

5 — Kaptan (Raskas) karşılık verdi: Yengecin üstündesin oğul. Ancak denizin tastamam hangi noktasında bulunduğumuzu öğrenmek istiyorsan, bekle de gidip kaptan köprüsünden bakayım.

— Peki nereye gidiyoruz?

— Ha onu da söyliyeyim: Altın tozu almak üzere dostum kral on üçüncü Ki-ju Yo-Yonun ülkesine gidiyoruz. Hem bu arkadaşım altın tozunun değerini neyle ödetiyor biliyor musun?

6 — O azıcık ta yamyamdır. Sen kendini şöyle az besliyecek olursan işine yarıyabileceğini sanıyorum.. Şarlo bundan ötesini dinlemek bile istemedi. Ne yaptığını düşünmeden, ve aşağıda kendisini kimlerin beklemekte olduğunu aklına bile getirmeden sıçradığı gibi denize atıldı. Orada yamyamlardan daha korkunç olan bir tehlike bekliyordu. Denize atılan öte beriyi yutmak için bir sürü aç köpek balığı geminin ardından koşup duruyorlardı.

Üç İngiliz Polisine Oyun

İstanbulda İngiliz işgalinden bir gündü
O günlerde İstanbul ne yaslara büründü..
İngiliz polisleri gezerdi her sokakta,
Cezalar yazarlardı Türklere her durakta!..
Vapura mı atladın: Beş lira vereceksin!..
Biraz söz mü söyledin: Kodese gireceksin!..
Elinde çakın mı var: Onu teslim et hemen,
Vermemek istiyorsan! Yan sokağa kır dümen.

***

O günlerde dört tane Afacan çocuk vardı,
Mahallede toplanıp durmaz konşurlardı!
Birinin adı Tosun, birinin adı Acar,
Biri Çetin, biri Alp.. Pek dosttu yaramazlar!
Tosun şişko göbekli bir marul gibi tıknaz,
Acar çınar bedenli, Çetin, Alp: Zayıf biraz!
Bütün sokak inlerdi onların gür sesinden,
Gözleri korkmazdı hiç İngiliz polisinden!
Tosun dedi:
— Doğrusu bıçak kemiğe geldi,
Çetin dedi:
— Haydi be.. Kemiği bile deldi.
Acar dedi:
— Biletsiz tramvaya binmek yok..
Alp dedi:
— Ya vapura atladın mı tokat çok!
Tosun dedi:
— Koşarsan İngilizden açık dur,
Cebindeki onluğa hemen el atar vurur!...
Alp dedi:
— Durun.. durun... Geliyor bak üç polis,
Hem de sarhoş olmuşlar... Koku geliyor pis pis!.
Gerçekten geliyordu üç İngiliz polisi,
Gözlerini kaplamış içkinin baygın sisi!...
Sağa, sola yalpalar vurup ilerliyorlar,
Tosun dedi:
— Kardeşler yapılacak bir iş var,
Gelin dama çıkalım, oynıyalım bir oyun,
Vallahi bu herifler yatarlar yüzü koyun!..
Gülmekten katılırız, alırız öcümüzü,
Gösterelim onlara dar olan gücümüzü!..

***

Herifler geledursun! Yaramazlar koştular,
Birbir dama çıkarken sevindiler, coştular!..
Kova kova suları taşılar yukarı,
Beklediler yaklaşan o sarhoş adamları!..
Üç İngiliz geldiler, bağırarak coşarak:
Afacanlar toplandı kovalarla koşarak!..
Polisler dam altına gelince bütün bütün:
Tosun dedi:
— Suları haydi aşağı dökün!..
Dört kova şarıl şarıl boşaltıldı aşağı,
İngilizler dönmüştü bir faraye bayağı!...
Sarhoşlar yüzü koyun düştüler kaldırıma,
Dört afacan taşıdı kova kova su, dama!
Onlar kalkayım derken bunlar suyu döktüler,
Bunlar suyu döktükçe ötekiler çöktüler!
Adamlar baştan başa sucuğa dönmüşlerdi,
Afacanlar tutulsa hepsi bir odun yerdi!
Korkmadılar, indiler damdan aşağı bir, bir,
Fırsat bulunca akla bin bir düşünce gelir!...
Tosun dedi: — Uyuşup kaldılar avanaklar,
Hemen şimdi bir iple bağlanmalı bacaklar!..
Elbiseler soyuldu, şapkalar çıkarıldı,
Bacaklara çamaşır urganları sarıldı!..
Herifler gık demiyor: Baygın yatıyorlardı,
Afacanlar kahkaha, nâra atıyorlardı!..
Gülünçlü bir oyunla bitirdiler bu işi,
Kırdılar sonra tapan yağlıyarak kirişi!

TOPUZ

Baytekin'in

Yeni bir macerası gelecek hafta Çocuk Sesinde başlıyor.

Dünyaya çarpacak olan yıldızın verdiği korkuyu niçin yüreğinde taşımadı? Büyük bir uçak ile Ankara yolculuğunu yaparken bir gök taşı nasıl uçağını parçaladı?.. Paraşütle yere düşünce niçin bir bilmenin tabancasile karşılaştı.

NİÇİN

Koca bir hava gemisi ile gökyüzüne uçtu, gitti ve Bay Tekin hangi yıldızın çıplak dağlarına vardı.

BAY TEKİN'i

Çocuk sesinin 281 inci sayısında (7) renkli klişeler içinde bekleyiniz.

CANGAZA ile PALAVUZ

— Palavuz bir haftadır neredesin.

— İdman yapıyorum Cangaza. 936 olimpiyadına gideceğim.

— Vayyyy?! Sen atlet misin.

— Haberin yok mu geçen olimpiyad oyunlarında yaptıklarımdan.

— Ne yaptın. Ne yaparsın sen!

— Her şey yaparım.

— Meselâ?

— Meselâ «1000» metre koşarım, ne eder eder birinci de gelirim.

— Peki ama geçen olimpiyatda bin metre koşuyu kazananlar arasında sen yoktun.

— Vardım ama bir yanlışlık oldu.

— Nasıl yanlışlık.

— Ben koştum. O kadar ileriye fırlamışım ki benimle koşanların en sonuncusuna ulaşmak üzereydim koşu bitti. İkinci koşanı birinci saydılar. Beni de son gelen diye gösterdiler.

— Bugün gene Palavuz atma hastalığın var.

— Atıyorsam bacaklarım kırılsın, fakat bu sefer ne yapacağım bilir misin?

— Ne yapacaksın?

— Nasıl olsa bana birinciliği vermiyecekler biliyorum. hiç olmazsa hakkımı yesinler diye sonuncu geleceğim.

— ?!...

— GRİMDEN — MASAL

ALTIN DAL

Bir zamanlar Avrupanın tam ortasında uçsuz bucaksız ormanlarile, bereketli ovalarile, akar sularile çok zengin ve güzel bir ülke varmış. Bir gün; bu ülkenin başındaki kralın kızı hastalanmış. O zamanın doktorları, en akıllı adamları saraya toplanmışlar. Kızı iyi etmek için çalışmışlar.

Aradan aylar geçmiş; kızcağız bir türlü iyi olmamış. Hastalığın ateşinden her tarafı cayır cayır yanarmış. Gece sabahlara kadar, gündüz akşamlara kadar sayıklarmış. Yanına gelenlerin hiç birini tanımazmış.

Kızcağız hastalığının beşinci ayında sayıklamalarını birdenbire değiştirmiş. Hiç durmadan «ne olur, bana nara benziyen, armut gibi kokan elma bulun, içim titriyor, bir lokmacık ısırayım» diye yalvarmağa başlamış.

Bunu duyan doktorlar kralı oyalamak ve beceriksizliklerini kapamak için «evet; nara benziyen, armut gibi kokan elma bulmalıyız, yoksa kızcağızı iyi edemeyiz» demişler.

Bunun üzerine kral ülkenin dört yönüne adamlarını saldırmış. Nara benziyen, armut gibi kokan elma arattırmış. Bulup getirene de iyi olduğu vakit kızını vereceğini bildirmiş.

Kralın isteğini ve sözünü duyan nice kişiler bulabildikleri kırmızı renkli, güzel kokulu elmaları toplamışlar, saraya koşmuşlar. Fakat kız bunları görür görmez suratını buruşturmuş. Ya «nara benzemiyor», yahut «armut gibi kokmuyor» demiş; ve ne kadar zorladılarsa bir türlü yememiş.

Kralın sarayından epeyce uzaktaki bir kulübede Akdal, Aldal, Abdal adında on sekiz, on dokuz, yirmi yaşlarında üç kardeş otururmuş. Bunların en büyüğü Akdal, en küçüğü Abdalmış. Fakat Akdal ile Aldal şeytan, yalancı, sade kendi iyiliklerini düşünen iki kardeşmişler. En küçükleri ise uslu, hiç yalan söylemez ve herkese iyilik etmek istiyen bir çocukmuş. Zaten Abdalın öz adı Altındal olduğu halde iki kardeş bunu kıskanmışlar. Yeryüzünde doğrulukla, iyilikle hareket edenlere bir çok kötülerin «Abdal» dedikleri gibi ona da ikide bir de «Abdal» demişler. Gitgide Altındalın öz adı unutulmuş. Bir gün herkes onu «Abdal» diye çağırmağa başlamış.

Bu üç kardeş tarlalarını ekip biçerek geçindikleri için kralın kızını iyi edene onu vereceği hakkındaki sözünü epey zaman duymamışlar. Neden sonra bir gün Abdal bir çuval buğday satmak için şehire inmiş. Çarşıda konuşulan lâkırdılardan, yol kenarlarındaki dedikodulardan işi öğrenmiş. Akşamüstü kulübeye döner dönmez duyduklarını birer birer kardeşlerine anlatmış. En sonunda:

— Acaba biz de şu elmalarımızı götürsek mi? demiş.

Akdal hemen gözlerini açarak:

— Elbette götüreceğiz ya!.. diye bağırmış.

Aldal söze karışmış:

— Kız bir tane, iyi olursa hangimiz alacağız?

Akdal cevap vermiş:

— Öyle ise yalnız ben gideceğim. Ben hepinizden büyüğüm!..

Sabah olur olmaz Akdal kulübenin arkasındaki ağaçtan en güzel, en kırmızı elmaları toplamış. Küçük bir sepete doldurmuş ve saraya doğru yollanmış.

Sarayla kulübenin arasındaki yolun tam ortasında büyük bir çeşme varmış. Bunun oluğundan hiç durmadan bilek kalınlığında billûr gibi bir su akarmış. Sıcak günlerde gelip geçenler çeşmenin serin yalağında otururlarmış. Buz gibi sudan kana kana içip yorgunluklarını çıkarırlarmış.

Akdal da buraya gelince hemen ağzını oluğa dayamış. Kana kana su içmiş. Sonra sepetini alıp hiç dinlenmeden yoluna gitmek istemiş.

O sırada çeşmenin yalağında dilenci kılıklı, yaşlı bir adam oturuyormuş. Akdaldan bir iki lokma yiyecek istemiş. Akdal da ters ters ihtiyara bakmış. Kendi kendine «güzelim elmaları şu muşmula suratlı herife vermek abdallıktır» demiş. Sonra pis bir domuz gibi homurdanmış:

— Sepetim de yiyecek yok, çakıl taşı var!..

Yaşlı adam Akdalın sözüne inanmaz gibi boynunu bükmüş:

Haydi gerçekten öyle olsun,
Sepetin çakıllarla dolsun!

Demiş.

Besbelli ki Akdal ihtiyarın sözüne hiç aldırmamış. Koşa koşa saraya gitmiş. «Prensese yeni elma getirdi» diyerek onu hemen içeriye almışlar. Prensesin dadısı sepeti açınca şaşırıp kalmış. Meğer elmaların her biri kocaman birer çakıl taşı olmuş.

Bunun üzerine Akdalı krala söylemişler. Kral «eline elma geçiren her adamın saraya koşması yetişmiyormuş gibi şimdi de bizimle alaya mı başladılar» diye çok kızmış. Akdalı hapse tıktırmış.

Aradan bir iki gün geçip te Akdaldan hiçbir haber alamıyan Aldal ile Abdal meraka düşmüşler. Hemen saraya gelip ağabeylerini sormuşlar. Onun bir sepet dolusu elma yerine çakıl taşı getirdiğini duyunca şaşırmışlar. Bu işe bir akıl erdirememişler. Kulübelerine döndükleri zaman Aldal:

— Bari bu sefer de ben gideyim, demiş.

Sabah olunca yeniden kızaran elmaları toplamış. Bir sepete doldurmuş. Ağabeysi gibi yola çıkmış ve çeşmenin başına gelmiş.

Çeşmenin başında yine o dilenci kılıklı, yaşlı adam oturuyormuş. Aldaldan yiyecek istemiş. Akdaldan daha iyi yürekli olmıyan Aldal da ters ters ihtiyara bakmış. Kendi kendine «elceğizim ile topladığım elmaları şu pis herife vermek budalalıktan başka bir şey değildir» demiş. Sonra bir ayı gibi homurdanmış:

— Sepetim yengeç dolu, senin işine yaramaz!...

Yaşlı adam Aldalın da sözüne inanmaz gibi boynunu bükmüş:

Haydi gerçekten öyle olsun,
Sepetin yengeçlerle dolsun!

Demiş.

Aldal da saraya geldiği zaman kendisini güler yüzle karşılamışlar. «Prensese elma geldi» diyerek hemen içeriye almışlar. Dadı kadın sepeti açar açmaz şırakkadak düşüp bayılmış. Çünkü sepetin içinde kocaman yengeçler kıvıl kıvıl kımıldanıyorlarmış. Bunun üzerine saray karma karışık olmuş. Bir yandan dadı kadını ayıltmağa uğraşmışlar, bir yandan olup biteni krala haber vermişler. Kral bu sefer çok kızmış. Aldalı yeraltında, penceresiz, karanlık bir zindana attırmış.

Aradan bir iki gün geçip te Aldaldan da hiçbir haber alamıyan Abdal iyice meraka düşmüş. Kendi kendine «kardeşlerime ne oldu?.. Dur bakalım bir de

(*Lütfen öteki yüze geçiniz*)

ben gideyim» demiş. Ertesi sabah erkenden yeniden kızaran elmaları toplamış. Bir sepete doldurup yola çıkmış. Çeşmenin başına gelince dilenci kılıklı yaşlı adamla karşılaşmış. Yaşlı adam ondan da yiyecek istemiş. Fakat Abdal! abdal olmayıp gerçekten öz adı gibi iyi yürekli değerli bir insan olduğu için «olur babacığım» demiş ve sepetinden iki elma çıkarıp ihtiyar adama vermiş. Adamcağız elmaları yedikten sonra Abdala nereye gittiğini sormuş. O da kralın kızı hasta olduğunu, bu elmaları yiyip iyi olması için ona götürdüğünü söylemiş. En sonunda da «haydi babacığım, sağlıkla kalasın!» diyerek ihtiyarın yanından ayrılmış.

Yaşlı adam gülümsiyerek Abdalın arkasından bakmış, ve:

Elmalar gerçekten öyle özgülüklü [*] olsun,
Kral kızı yer yemez hastalıktan kurtulsun!

Demiş.

Abdal saraya gelince ağabeyleri gibi iyi karşılanmamış. Çünkü kral umudunu keserek elma getirdiklerini söyliyenlerin artık içeriye alınmalarını yasak etmiş. Bunun için kapıcılar Abdalı kovmak istemişler. «Haydi oradan düzenciler, saray sizin eğlenceniz mi?. Elma yerine çakıl taşı, yengeç getiriyorsunuz» demişler.

Abdal elinden geldiği kadar kapıcılara yalvarmış, yakarmış. Sepetini açıp elmalarını göstermiş. Bunların gürültüsünü nasıl oldise kral duymuş. Sepeti kapının dışarısında bir daha açtırtıp baktırdıktan sonra Abdalı içeriye aldırmış.

Yengeçler gördüğü gündenberi hastalanıp odasında yatan dadı kadın inleye inleye Abdalın yanına gelmiş. Sepetin içindeki en iyi, en kırmızı elmalardan üç dört tane çıkarıp bir altın tepsiye koymuş, ve Prensese götürmüş.

Prenses elmaları daha uzaktan görür görmez «getirin onları, işte istediğim elmalar» diye bağırmış. Bir tanesini kaptığı gibi kabuğile ısırmış. Lokmayı yutar yutmaz yatağından kalkmış. Elindeki elmayı yiyip bitirmeden odasından çıkmış. Prensesin birdenbire iyi oluşuna herkes şaşırmış. Dadı kadın bu sefer de sevincinden bayılmış.

Besbelli ki kızının iyi olduğunu duyan kral da çok sevinmiş. Fakat aylarca önce bütün ulusa verdiği söz aklına gelince canı sıkılmış. Kendi kendine «bırıcik kızımı ne diye ayağı çarıklı, kim olduğu belirsiz, üstelik bir de Abdal adlı bu yabancı köylüye vereyim» demiş. Sözünü tutmamak için bir çare bulmuş. Abdalı yanına çağırarak elile omuzuna vurmuş:

— Yiğit adam, kızımı kurtardın, var ol!. dedikten sonra sözü evlenmeğe getirmiş ve:

— Bizim dedelerimizden kalma Ardal [**] bir türemiz vardır. Bizden kız alacak adamın bir sürü tavşanı yönetmesi [***] gerektir. Yarın sabah erkenden saraya gelirsin. Sana bir sürü tavşan verirler. Akşama kadar onları dolaştırırsın. Hiç birini kaçırmadan geri getirirsen kızımı alırsın!. demiş.

Abdal az kalsın bu pek yabancı görünen Ardal türeye kahkahalar ile gülecekmiş. Bereket versin kralın karşısında kendini güç tutmuş. Kendi kendine «bana Abdal diyorlar ama, galiba benden başka herkes Abdal» demiş.

O gece kulübesinde yattıktan sonra ertesi sabah erkenden kalkmış. Bir sürü tavşanı nasıl yöneteceğini aklı ermemekle beraber sarayın yolunu tutmuş. Çeşme başında ihtiyar adamla karşılaşmış. ihtiyar ona bir gün önce ne yaptığını ve şimdi nereye gittiğini sormuş. Abdal da başından geçenleri ve kralın dediklerini birer birer anlatmış.

Bunun üzerine adamcağız cebinden küçük, yeşil bir düdük çıkarmış. Abdala uzatarak:

Bu düdüğüm sana olsun armağan,
Onun şen sesini duyan bir hayvan
Olsa bile uzak, ırak bir yerde
Sana doğru koşar, gelir durmadan.

Demiş.

Abdal düdüğü almış. İhtiyara teşekkür edip ayrılmış. Koşa koşa saraya gelmiş.

Sarayın kümeslerinde tam beş yüz tane tavşan varmış. Uşaklar bunları birer birer kümeslerinden çıkarmışlar. Sarayın dışındaki geniş bir alana bırakmışlar. Delikanlı hemen düdüğünü öttürmüş. Alana bırakılan tavşanların hepsi Abdalın etrafına toplanmışlar. Yeni doğmuş kuzular gibi çimenlerin üzerinde oynamışlar ve hiçbir yere kaçmamışlar.

Uşaklar tavşanların kaçmayıp Abdalın yanında oynaştıklarını çabucak krala bildirmişler. Kral bu işe hem şaşmış, hem kızmış. Adamlarına Abdaldan gizli birkaç tavşan çalıp saklamalarını söylemiş.

Bunun üzerine uşaklar epeyce uğraşmışlar. Öğle sıcağile herkesin bayıldığı sırada iyi bir fırsat bulmuşlar. Abdal alanın kenarındaki ulu bir çınarın gölgesinde kendinden yarı geçmiş bir halde iken iki tavşan çalmışlar.

Biraz sonra Abdalın aklı başına gelmiş. Sağa sola kaçanlar varsa geri dönsünler diyerek hemen düdüğünü öttürmüş. O dakikada sarayın mutfağından doğru tozu dumana kata kata iki tavşan gelmiş. Uşaklar da yakalamak için ardlarından koşmuşlar. Bu hali gören Abdal işi sezmiş. Herkese inat olsun diye ayağa kalkmış. Tavşanların başına geçmiş. Düdüğünü öttüre öttüre sarayın etrafında dolaşmış. Tavşanları da arkasından sürüklemiş. Akşam üstü hepsini kümeslerine sokmuş.

Fakat kral yine sözünü tutmamış. Çatık kaşlı kızgın bir yüzle Abdalın karşısına dikilmiş:

— Hey delikanlı, ben böyle büyülü müyülü şeyler istemem. O elindeki düdüğü nereden buldun?. Hangi büyücü verdi?.. diye bağırmış.

Abdal kekeliyerek düdüğü uzatmış:

— Büyülü değil ulu başbuğum, basbayağı düdük, ağaçtan yapılmış...

— Öyle ise yarın erkenden gel, gözümün önünde bu düdüklerden yap!..

Bunun üzerine Abdal krala bir şey söylememiş. Kendi kendine «galiba kızını bana vermemek için böyle güçlükler çıkarıyor» diye düşünmüş. Başını önüne iğmiş, ve kulübesinin yolunu tutmuş. Çeşmeye vardığı zaman ihtiyarı sabahleyin bıraktığı yerde bulmuş. Adamcağız merakla olanı biteni sormuş. Abdal da başından geçenlerle kralın sözlerini birer birer anlatmış. En sonunda boynunu büküp:

— Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum, demiş.

Yaşlı adam elindeki sopasına dayana dayana usul usul yerinden kalkmış. Bir elini Abdalın omuzuna koyarak öteki elini batıya doğru uzatmış. Sonra:

Ulu bir orman vardır şu dağın arkasında,
Gümüş ırmaklar akar tam iki yakasında!
Olgun, taze söğütler sarkıtıp dallarını,
Dinlerler baş iğerek suyun masallarını!..
Yarın sabah erkenden sen kralı alırsın,
Akşam geçvakte doğru bu ormana varırsın
Düdükler yaptırırsın ona keserek dallar,
Öttürürsün soluğu tıkanıncıya kadar!

Demiş ve Abdal için birçok iyilikler dileyerek yolun kenarındaki tarlalara dalmış çok geçmeden gözden yok oluvermiş.

Abdal; sabah olunca çeşme başındaki ihtiyarın dediği gibi saraya gitmiş. Krala bu düdüklerin ancak yerinde yapılabileceğini söylemiş. Kral Abdalın sözünün doğruluğunu anlamaktan çok, düdük yapmasını öğrenip bol bol tavşan avlamak için hemen hazırlanmış. Yanlarına on, on beş tane de asker alıp yola çıkmışlar. Akşam üstü ulu ormana varmışlar. Gümüş gibi sulara ak yapraklı

[*] *Hassalı.*

[**] *Ailevî.*
[***] *İdare etmek.*

Bu haftaki bilmecemiz cümle teşkilidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst. posta kutusu 617 Afacan 25 inci bilmece işmeni) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Bu çerçeve içinde gördüğünüz heceler tam 22 tanedir ve bir araya geldikleri zaman bir topsöz meydana çıkmaktadır. Ancak bu kelimeler doğılmış oldukları için okunamıyorlar. Şimdi siz bu heceleri istenilen bir şekilde yanyana getirerek topsözü meydana çıkarabilir misiniz?

İYİ BAKIN : Bilmece kesiklerini göndereceğiniz bilmece zarflarının üzerlerine yapıştırırsanız mektupların tasnifinde bize kolaylık yapmış olacaksınız.

HAN - NIZ - CAK -
KIN - BAŞ - NIZ -
LA - İM - Rİ - LI -
Nİ - YA - DA - YA-
Tİ - ÇA - ZE - LE-
RI - LI - ŞI - DERS.

Bunu unutmamanızı rica ederiz küçük okuyucular.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye : Bir futbol topu. *İkinciye*: Bir canlı tavuk. *Üçüncüye* : Bir masa saati. *75 inciye kadar* : Çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

— Geçen sayıdan devam

Birer paket bisküit kazananlar:

Ankara Dumlupınar ilkmek. S. 5 No. 316 Boncuk Tahsin, İst. Mahmutpaşa Yeşildirek No. 2 Mithat, İst. kız lisesi S. 2 - A No. 53 Semiha, İst. 1 inci ilkmek. S. 4 - A No. 157 Naci, Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 8 No. 18 Kehayoğlu, Tarabya orta mek. Füruzan Sait, İst. Hayriye lisesi S. 8 No. 120 Ertuğrul, İst. Darüşşafaka lisesi S. 4 No. 262 Metin, Üsküdar 13 üncü ilkmek. S. 4 No. 80 Faruk, İst. erkek lisesi S. 2 - B No. 1001 E. Ali, İst. kız lisesi No. 568 Duhter. Antalya İstiklâl mek. S. 3 Sezai, İst. 44 üncü ilkmek. S. 2/A No. 931 Mustafa, İst. Nişantaşı kız orta mektebi Semiramis, İst. Yüksekkaldırım Dev So. No. 9 Yasef.

— SON —

20 Numaralı hesap bilmecemizde 65 sayısını doğru bulanlardan armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. Armğanlar Perşenbe günleri öğleden sonra saat 13 ten 17 ye kadar ÜLKÜ basımevinden dağıtılır.

Bir gömlek kazanan:

İst. 34 üncü ilkmek. No. 442 Turan.

6 aylık abone kazanan:

İzmir muhtelif Karataş mek. S. 3 Pepo Uziel.

Bir şişe kolonya kazanan:

R. Hisarı 27 nci ilkmek. S. 3 talebeleri (yahut bir roman)

Birer şekerleme kazananlar:

İst. Gazi Osmanpaşa orta mek. S. 2/A No. 99 Salâhattin, Sinop orta mek. Vasıf Uran, Bursa orta mek. S. 1/A No. 63 Edip, Yeniköy 33 üncü mek. S. 3 No. 170 Habip, İst. kız orta mek. S. 1/B No. 506 Ayhan, Emirgân orta mek. S. 6 No. 218 Hamdi Baysal, İst. erkek lisesi S. 1/C No. 1111 M. Saim.

Birer cep defteri kazananlar:

Üsküdar 19 uncu ilkmek. S. 3 No. 439 Enver, Ankara erkek lisesi S. 1/F No. 782 Nevzat, İst. erkek lisesi S. 1/F No. 1319 Feridun, İst. General Dr. Hüseyin Hüsnü kızı Perihan Öngü, İst. Arnavutköy Set so. No. 2 Nejat Ekrem Yılgör, Nalbantoğlu mek. S. 3 Firüzan, Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 8 No. 18 Kehayoğlu, Beyoğlu 29 uncu ilkmek. S. 3/B No. 440 Nezihe, Zonguldak orta mek. son sınıf No. 456 Nihat, Taksim Tarlabaşı Altınbakkal No. 16 Edip Bilen.

Birer paket çikolata kazananlar:

Ankara erkek lisesi S. 2 No. 498 Yusuf, st. Zoğrafyon lisesi S. 8 Bursuki, Üsküdar M. orta mek. S. 3/A No. 152 Remzi Tunç, Zonguldak Namık Kemal mek. No. 226 Hatice Halil, Ankara Yenişehir Gazi Bayvarı Bay Hikmet apart. kat5 M. Eğeli, İst. Senjan Batist ilkmek S. 3 Artur, Tarsus Misakı millî mek. S. 3 No. 67 Sadık, Taksim Ayazpaşa mezarlık sokak No. 1 Pandeli, İst. kız lisesi S. 1/F No. 1390 M. Ali Korkut.

Birer hikâye kitabı kazananlar:

İst. 44 üncü ilkmek S. 5/B No. 350 Necati, Beyoğlu 44 üncü ilkmek. S. 4 No. 235 Fikret, Emirgân 28 inci ilkmek. S. 4 No. 16 Nedim, Ankara Çankaya Başbakan İsmet İnönü oğlu Ömer İnönü, Eskişehir Kurtuluş so. No. 14 E. Apti, İst. Haydarpaşa lisesi S. 3/A Semih, Biga Dumlupınar ilkmek S. 3 No. 340 Sabahat, Konya orta mek. S. 2/C No. 216 Adil Ünal, İst. erkek lisesi S. 1/F No. 1439 Oğuz, İst. kız lisesi No. 35 Semiha.

Bir para çantası kazanan:

Beyoğlu Bulgar mek. S. 5 Blagov.

Birer bisküi kazananlar:

İst. 18 inci ilkmek. No. 352 Aydın Akış, Ankara inkılâp ilkmek. S. 5 No. 227 Kemal, Haydarpaşa Musevi mek. S. 3 Albert Ambeni, Zonguldak Yeni Şark oteli sahibi Şahinde oğlu Suat Naci, Beyoğlu Mihitaryan mek. Kirkor, Galata Doğruyol Kasapyan han No. 6 Viktor, Ankara Bay İltekin mek. S. 3 No. 710 Salim, Karagümrük Mehmet ağa caddesi çıkmaz sokak No. 77 Sabahattin, Bursa 1 inci erkek lisesi tarih muallimi Bay Memduh kızı Bilge, İst. kız lisesi No. 327 Cahide, İst. 15 inci ilkmek. S. 3 No. 250 Cengiz, İst. erkek lisesi S. 1/C No. 1191 Hayrettin, İst. kız lisesi S. 1/D No. 1389 Süzan, Pangaltı Arti Gırtaram mek. No. 137 Seta, Kadıköy Bay Nazif so. No. 19 Behram, Beyoğlu 9 uncu ilkmek. No. 199 Rauf Gürses, İst. kız lisesi No. 294 Rana, Zonguldak Mithat Paşa mek. S. 1 No. 23 Ergun.

— SON —

dallarını sarkıtan sögütleri bulmuşlar.

Abdal taze bir söğüt dalı kesmiş. Bundan hepimizin bildiği gibi bir düdük yapmış. Kral «acaba tavşanlar gelecekler mi?» diyerek düdüğü ağzına götürmüş. Olanca kuvvetile öttürmüş.

O anda etraflarındaki otlar kıpırdamışlar, Mini mini tavşanlar, köstebekler, kirpiler meydana çıkmışlar. Ağaçlardan sincaplar atlamışlar. Başlarının üzerinde türlü türlü kuşlar uçuşmuşlar.

Kral düdüğünü öttürdükçe öttürmüş. İncecik sesini duyan ayılar da inlerinden çıkmışlar. Ormanın dört bir yönden krala doğru gelmişler.

Birdenbire bin ayı karşısında kalan on beş asker birşey yapamamışlar. Kaçması için krala bağırmışlar. Fakat tam o sırada düdüğün sesine gelen kocaman bir yılan krala sarılmış. Bütün kuvvetile sıkarak kemiklerini çatır çatır kırmış.

Bundan sonra Abdalın prensesle evlenmesi için ortada engel kalmamış. Düğün günü kardeşlerini hapisten çıkarmış. Onların yıllardanberi haksız yere taktıkları çirkin Abdal adını artık hiç kimse ağzına almamış ve «Birinci Altındal» adile ülkeye kral olmuş.

BAYAN NİNE

Basıldığı yer: ÜLKÜ BASIM EVİ

AFACAN Bilmece kesiği No. 25

Sayısı 5 Kuruştur. | Yıl: 3. Perşembe 5 Mayıs

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Genel yazı işleri çevirmeni : *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 *Kuruş*
Altı aylığı :	125 *Kuruş*
Üç aylığı :	75 *Kuruş*
Dış ülkelere yıllığı	500 *Kuruş*

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 *numarada* ÜLKÜ *Basımevi*
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 25

190 — Pire Nuri artık iş bulmuş demekti. Yüreğinde küçük bir korku bile duymadan kapıdan içeri girdi, terzi Mişonun tezgâhına yaklaştı ve:
— Ben iş arıyorum, kabul eder misiniz? dedi.

191 — Terzi Mişon Pire Nuriyi baştan aşağı bir süzdü: «Pek iyi, dedi, geç içeri!...» Hemen ona siyah kolluklar, beline bir önlük taktı. Kemerine kocaman ipli bir de makas bağladı. Pire Nuri kıvançlı idi.

192 — O hemen güzel güzel elbiseler dikmeğe başlıyacağını umuyordu. Ancak, iş hiç te böyle olmadı. Yırtık elbiselere yama yamıyarak işe başladı ve böylece günlerini yama yamakla geçiriyordu.

193 — Fakat bir kaç gün sonra canı da sıkılmıya başlamıştı. hani! Fakat Pire Nuri onun da kolayını buldu. Evde duran papağanı aldı, dükkâna getirdi. Onunla eğleniyordu.

194 — Terzi Mişon gelip te papağanı tüneğinde görünce şaşırdı, kaldı, kızdı, akşam eve dönerken papağanı da alıp eve götürmesini ve bir daha böyle şeyler getirmemesini söyledi.

195 — Tam bu sırada dükkânın önünde zengin bir müşteri belirdi. Elinde bastonu, ağzında şık bir yaka sigarası vardı. Usta ile çırak yerlere kadar iğilerek müşteriyi selâmladılar.

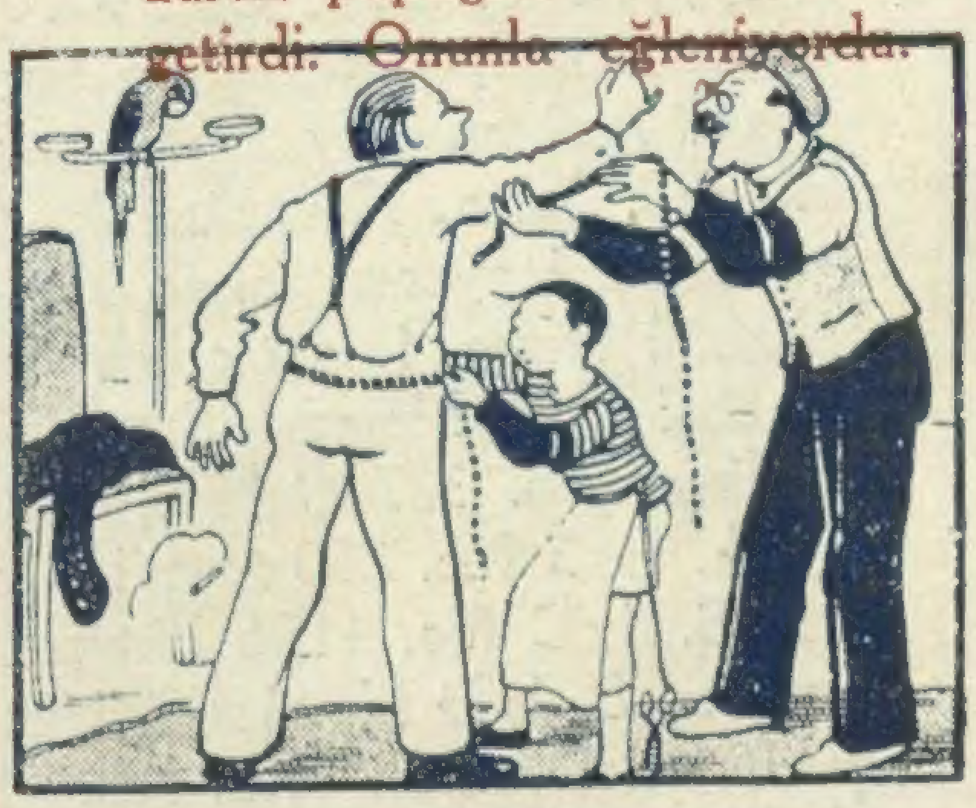

196 — Müşteri bir kat elbise ısmarlıyordu. Usta Mişonla çırak Pire Nuri hemen adamın ölçüsünü almağa başladılar. Adam sigarası gibi süslü idi.

197 — Usta, çırak adamın ölçüsünü alırken yere atılan sigaranın başlarına getireceği belâyı görmediler. Halı ateş almış, yavaş yavaş yanıyordu.

198 — Zengin müşterinin gelmesile unutulan papağan ateşi görünce tüneğinde sıçradı ve:
— Yangın var, yangın var!
diye bağırdı. — Bitmedi —